

**20 il
Qubadlı
həsərəti ilə**

Bakı-2013

RAFIQ YUSİFOĞLU

Rafiq Yusif oğlu Əliyev 1950-ci il yanvar ayının 2-də Qubadlı rayonunun Çardaxlı kəndində anadan olmuşdur.

Azərbaycan Dövlət Pedaqoji Universitetinin filologiya fakültəsini bitirmişdir (1966-1970).

1986-cı ildən Yazıçılar Birliyinin üzvü, filologiya elmləri namizədi (1984), filologiya elmləri doktoru (2007), professor (2008), Azərbaycan Respublikasının Əməkdar mədəniyyət işçisi (2005), Azərbaycan Yazıçılar Birliyi Qəbul Komissiyasının üzvü, «İlin ən yaxşı kitabı», «Vətən», «Qızıl qələm», «Araz», «Tofiq Mahmud» ədəbi mükafatlarının laureatı, bir çox kitab müəllifidir.

1997-ci ildən «Göyərçin» jurnalının baş redaktorudur. Eyni zamanda 2007-ci ildən Sumqayıt Dövlət Universitetinin, 2008-ci ildən isə Azərbaycan Dövlət Pedaqoji Universitetinin professorudur.

ÖZ DƏRDİNƏ GÜLƏN XALQ

*Nərimanov klubunun qarşısında toplaşan
qaçqınlar öz zarafatlarından da qalmırdılar ...*

Elə dərd görürəm ki, bədənimdə qan donur,
Az qalır ki, yer qaça ayağımın altından.
Bir-birini görəndə üzə təbəssüm qonur,
Gözü yaşlı adamlar qalmır zarafatından.

Hamı durub dərdinə həyan olan gözləyir,
Bilmir ki, nə gələcək başına bu gün-sabah.
Ancaq gördüklərini hərə bir cür bəzəyir,
Xalq öz faciəsinə gülə bilərmiş, Allah?!

Nə oyunlar açıldı gör millətin başına? –
Dar gündə səsinə səs verməyənlərə gülür.
Beləmi girərdilər azadlıq savaşına? –
Xalq burnundan uzağı görməyənlərə gülür.

Tanrı yerdə qoyarmı anaların ahını?
 Qiyamət qabaqdadır, bu millət bilməlidir.
 Bu müsibət içində anlayıb günahını,
 Öz dərdinə gülən xalq, nə vaxtsa, gülməlidir...

QƏLBİMƏ DAMMIŞDI Kİ...

Mən bu gün getməliyəm, etibar yox sabaha,
 Qubadlımı görməyə fürsət də qalmayacaq.
 Qəlbimə dammışdı ki, bu yerlərə bir daha
 Dönmək bəlkə də mənim qismətim olmayacaq.

Bu torpaqda ən ağır günlər mənə xoş olub,
 Qısılmışam dağlara gah qarda, gah gürşadda.
 Nəvəm yerində olan uşaqlara qoşulub,
 Çimdım gah Həkəridə, gah da ki, Bərgüşadda.

Gəzdiyim cığırları keçib qurtarammadım,
 Gah Mistan, Qızıl qaya, gah Səngər dağı qaldı.
 Bulaqların suyunu içib qurtarammadım,
 Ürəyimin başında yenə bir yangı qaldı.

Qəbristana yollandım, gəldi qəbirlər dilə,
 İçin-için ağladım, od götürdüm, alışıdım.
 Son dəfə vidalaşib doğma qəbirlər ilə
 Ruhlarını qəlbimdə gətirməyə çalışdım.

Nə vaxtdır ərşə çıxıb anaların yuxusu,
 O uca zirvələrə qar yağmamış, üşüdüük.
 Vallah, özümüzdədi günahların çoxusu,
 Milləti düşünmədik, özümüzü düşündük...

Döz Tanrı cəzasına, öz döşünə döymə çox,
 Acızsən, süd əmsən də bu dağların döşündən.
 Taleyin qarşısında qüvvətin yox, gücün yox,
 Heç kəs baş əyə bilməz fələyin gərdisindən...

QUBADLIM

Əziz Turala

Yadıma dağların, düzlərin düşür,
 Kül altı uyuyan közlərin düşür,
 Yoluma dikilən gözlərin düşür,
 Qubadlım, biz sənsiz sönmüş ocağıq,
 Nə üzlə qoynuna qayıdacağıq?!

Qızıldaş əzəldən sinə dağlıdı,
 Çayzəmiyə gedən yollar bağlıdı,
 Bu miskin görkəmin məni ağrıdır,
 Qubadlım, biz sənsiz sönmüş ocağıq,
 Nə üzlə qoynuna qayıdacağıq?!

Qoca Sak hirsələnib Xocamsaxlıda,
 Dönüb Ballıqaya qara buluda.
 Unuda bilmərik, səni unuda,
 Qubadlım, biz sənsiz sönmüş ocağıq,
 Nə üzlə qoynuna qayıdacağıq?!

Çardaxlı dağları kövrəlib, dinib,
 Əyinin, Göyyalın işığı sönüb,
 Başarat – həşarat yurduna dönüb,
 Qubadlım, biz sənsiz sönmüş ocağıq,
 Nə üzlə qoynuna qayıdacağıq?!

Zəhərə çevrilib ömrün şəkəri,
 Hönkürür Bərgüşad, dinir Həkəri
 Söndümü bəxtimin tale ülkəri?
 Qubadlım, biz sənsiz sönmüş ocağıq,
 Darıxma, qoynuna qayıdacağıq!

YUXUMDA BOZ QURD ULAYIR

Üstümüzü alıb bəla,
Xatirələr dönüb bala.
Qocalar dalıb xəyala,
Ömür-günü xırdalayır.

Zəmimizdən başaq gəlib,
Gözümüzə işıq gəlib,
Körpəcə bir uşaq gəlib,
Sönən közü qurdalayır.

Ötən günlər oldu talan,
Yıxdı bizi yalan-palan,
Yad tapdığı altıda qalan
Uluca bir yurd ulayır.

Üstümü zə tufan əsdi,
Ruzumuzu Tanrı kəsdi,
Deyir: – Uyuduğun bəsdə, –
Yuxumda Boz qurd ulayır...

ANANIN SƏSİ

Dişi şaqqıldayır qoca qurdların,
Müqəddəs torpaqdan olmaz pay, oğul!
Bizdən ayrı düşən qərib yurdların
Gözləri yol çəkir, oğul, ay oğul!

Dünyanın zülmətli gecələrində
Şimşəyə bənzəyən ahlər sayrışır.
Xaraba kəndlərin küçələrində
Nigaran-nigaran ruhlər dolaşır.

Bizsiz qəribsəyib yamaqlarımız,
Cığırqlar içində tikanlar bitib.
Bizsiz çiçəkləyir ağaqlarımız,
Doğma ocaqlara gedən yol itib.

Səbrim tükənibdir sözün qıtası,
Qoyma evimizin çıraqı sənə.
Düşməndən almasan sən bu qıtası,
Halal edərəmmi südümü sənə?!